Ч. 111 Четвер 20 мая (1 червня) 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій години по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провинциї:

на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Вісти політичні.

(*Німці против Мадярів. — До ситуациї. — Процес Деруледа і справа Драйфуса*).

В долішно-австрийскім соймі поставив посол Шлезінґер пильне внесене, щоби сойм запротестував против претенсиї Угорщини в справі угодовій. Др. Люеґер, забравши в тій справі голос, доказував, що против жадань Угорщини треба виступити з цілою енерґією. Ситуация заострила ся до того степеня, що потреба, щоби всї сполучили ся в цїли спільної оборони против Мадярів. При сїй нагоді заявив бесїдник, що его партия есть безусловно вірна нїмецкій „Gemeinbürgschaft" і треба то уважати за щасливу для Австриї прояву, що в справі народних жадань удало ся сполучити всїх Нїмців. Опісля промавляло кількох других послів, по чім др. Люеґер забрав знов голос і сказав, що цїла Австрия мусить виступити однодушно против замаху зі сторони угорскої. Обовязком долїшно-австрийского сойму, яко одинокого тїла парляментарного, котре нинї радить в Австриї, есть підняти протест против Угорских заходів. Внесене Шлезінґера ухвалено. Додаткове внесеня пос. Носке з резолюциєю до правительства, щоби оно безпроволочно скликало парлямент, відкинено 32 голосами против 31.

З Відня доносять, що ситуация есть дуже напружена, що поза кулїсами мабуть справа вже рішена і що за кілька днів наступить урядове оголошене. Такої ясної вісти, як ся чей не треба аж з Відня спроваджувати, бо єї так само добре може кождий сам собі уложити. Але фактом здаєсь бути, що оба правительства як австрийске так угорске знайшли ся в безвихіднім положеню і тепер шукають якогось виходу. Ухвала долїшно-австрийского сойму, як і голоси деяких угорских ґазет мабуть не вплинуть на поступоване австрийского правительства. — W. Abendpost застерігає ся против закиду, мов би то правительство не хотїло скликати парляменту. Се говорене есть так само безосновне, як і то, що правительство серед всяких обставин хоче перевести угоду на основі §. 14. Правительство есть лиш тої гадки, що теперішна пора не есть користна для скликуваня Ради державної, позаяк она заняла би зараз неприхильне до цїлої угоди становище.

А N. W. Tagblatt доносить, що роблять ся заходи, щоби винайти спосіб, котрий міг би зблизити до себе становища, які займають оба правительства. Згадана ґазета пише: Але яке би й не винайдено полагодженє, то уважають за річ виключену: скликане Ради державної і поділ австро-угорского банку на два банки; скликане Ради державної на тепер а поділ банку взагалї на тепер і на час даючий з гори предвидїти ся.

Оногди розпочав ся в Парижи перед судом присяжних процес Деруледа і его товариша Габерта, обжалованих о то, що коли войско вертало з похорону президента Фора, Дерулед вхопив коня ґен. Рожета за поводи і хотїв Рожета намовити до того, щоби він зробив револю́цию. В сали, переповненій публикою, явили ся також ґен. Роже і Рошфор та член Академії і славний писатель Фр. Коппе. Коли Дерулед і Габер увійшли до салї, часть публики зробила їм овацию. По відчитаню акту обжалованя, розпочало ся переслухуване Деруледа. Обжалований доказував, що він не хотїв наклонити армію до непослуху; він хотїв лиш при помочи армії ратувати Францию, і довести до того, щоби армія вступила до елізейскої палати і повалила парляментарну републику. Дерулед виступав відтак против парляментаризму і казав, що приступив до дїла по зрілій розвазї. Опісля переслухувано ґен. Рожета і кількох офіцирів. Під конець засїданя відозвали ся серед публики голоси: „Най жиє Дерулед!"

Підчас вчерашної розправи в справі ревізиї процесу Драйфуса справоздавець Бопре відчитував дальше своє справоздане, котре творить грубу книгу. В справозданю тім сказано, що дехто підносить, що члени военного суду, які в 1894 р. засудили Драйфуса на основі доручених їм документів, о котрих однако не знав анї сам обжалований анї его оборонець, дїлали в добрій вірі, бо не знали закона. Дальше каже справоздане, що по совістнім і докладнім перестудиованю справи прийшов до переконаня, що свiстне бордеро написав Естергази. Справоздане додає, що такого самого погляду суть і Поль Маєр і Молінїє, члени ecol de chartes. Переконане то скріпило ся ще відкритем двох листів, писаних на зовсїм таким самім папери, на якім писане бордеро, а до котрих авторства признав ся Естергази. З цїлим почутєм мого обовязку і з чистою совістию заявляю — казав Балльо-Бопре — що не можна заперечувати того нового, судиям з 1894 р. не звістного факту. (В авдиториї настала велика сензация).

---

5)

ВІКТОРИЯ.

Істория одної любови.

(З норвежского — Кнута Гамзуна).

(Дальше).

Він не поїхав. Ріжні річи задержали его, мав полагодити деякі орудки, дещо покупити, дещо поплатити; минув ранок і вечер. Він ходив як без голови.

— Вкінци задзвонив до сенатора. Чи Вікторин дома?

Вікторин вийшла за орудками.

Сказав, що они обоє з тої самої місцевости, він хотїв єї лиш поздоровити, колиб була дома, він одержав від неї позволене, абу єї відвідати. Хотїв би переказати через неї одну річ до дому.

Вийшов назад на місто. Може удасть ся ему стрітити єї, відкрити; може сидїла де в явім повозї. Ходив улицями аж до ночи. Перед театром побачив єї; поклонив ся, усьміхнув ся і знов поклонив са, а она відповіла на его поклін. Хотїв до неї приступити, бо було всего кілька кроків, коли замітив, що она не була сама, коло неї був Отто, син сенатора. Він був в мундурі поручника.

Іван погадав: „Може дасть менї який знак, маленький знак очима!" Она пішла до театру, червона, зі спущеною головою, немов би хотїла сховати ся.

Може побачить єї там в середині? Купив білет і війшов до театру.

Знав, де була льожа сенатора; очевидно що ті богаті люди мали свою льожу. Там сидїла она в цїлій своїй красоті і розглядала ся. Дивила ся на него? Анї разу.

Коли акт скінчив ся, ждав на неї в коридорі. Він знов поклонив ся, она подивила ся на него трохи здивована і кивнула головою.

— Тут можеш дістати води — сказав Отто і показав на двері.

Они перейшли попри него.

Іван дивив ся за ними. Якась дивна мрака заступила ему очи. Всї ті люди гнївали ся на него і штовхали его; він перепрашав без думки кождого і стояв на місци. Она зникла за дверми.

Коли вертала, поклонив ся він перед нею глубоко і сказав:

— Простїть, ласкава панї.

— То Іван — сказала, представляючи его. — Пізнаеш его?

Отто відповів і подивив ся на него прижмурюючи очи.

— Ви певне раді би знати, що чувати дома? — спитала, а єї лице було хороше і спокійне. — Я справдї не знаю, але здаеть ся, що всїм поводить ся добре. Дуже добре. Я поздоровлю від вас родачів.

— Дякую. Чи панї скоро від'їздять?

— В найблизших днях. Так, я поздоровлю ваших.

Она кивнула головою і пішла.

Іван знов за нею дивив ся, аж она зникла, відтак вийшов з театру. Він пішов без цїли, волочив ся улицями сюди і туди, а о десятій години стояв перед домом сенатора і ждав. Тепер було вже по представленю, тепер она вертала. Він міг би отворити дверцї повоза, здоймити капелюх і поклонити ся....

Вкінци за пів години она вернула. Чи може він тут стояти коло дверий і ще раз пригадати себе? Він чув як отворили ся ворота, як до сїний вїхав повіз і ворота з тріскотом знов замкнули ся. Тепер відвернув ся.

Ходив ще цїлу годину поперед дім там і назад. Не ждав на нїкого і не мав нїякого інтересу. Нараз отвирають ся двері з середини і Вікторин виходить знов на улицю. Не має на голові капелюха, лиш шаль перекинула через плече. Усьміхає ся напів боязливо, напів заклопотана, і питає, аби зачати розмову:

— Ходите сюди і думаете?

— Нї — відповідає. — Чи я думаю? Я лиш проходжую ся.

— Я бачила, як ви туди ходили і хотїла.... Я бачила вас з мого вікна. Мушу зараз вертати.

— Дякую вам, Вікторие, що ви прийшли. — Перед хвилею був я в розпуцї, тепер то минуло. Простїть, що я вас в театрі поздоровив; на жаль, я і тут в домі сенатора пи-

Новинки.

Львів дня 31-го мая 1899.

— **Іменованя.** П. Президент Міністрів іменував старшими радниками рахунковими Намістництва радників рахункових Ігн. Пизуньского і Меч. Комарницкого, а ревідентів рахункових Ів. Гофрика і Кар. Бальцера радниками рахунковими ц. к. Намістництва.

— **Популярні виклади.** Університетский сенат рішив ся давати популярні виклади і в сїй цїли віднїс ся до ради шкільної краєвої о позволенє ужития шкільних саль на сю цїль. Тепер вже прийшло позволенє і нема вже ніякої перешкоди. Здасть ся однак, що університетский сенат приступить до виконаня своєї гадки доперва в вересни с. р., бо лїтна пора не надає ся до розпочатя викладів.

— **Є. Е. п. Маршалок краєвий** гр. Станислав Баденї виїхав до Радехова, звідки повертає до Львова в пятницю.

— **Поворотні білєти по знижений цїнї.** Ц. к. Дирекция зелїзниць оповіщує: Для оживленя руху прогулькового до всхідного Бескиду, будуть видавані від дня оповіщеня аж до 30 вересня 1899, з Перемишля і зі Львова до Сколього, Гребенова, Тухлї, Славска і Лавочного, о 50% знижені білєти поворотні II. і III. кляси з тридневною важностию, у слїдуючі дни і до слїдуючих поїздів: Кождої суботи і кождого дня, попереджаючого римско- або греко-католицке сьвято: у Львові до поїзду 1713 (відїзд о 7^{00} вечером), до поїзду 1715 (відїзд о 3^{55} по полудни, переходить тілько до Сколього.); в Перемишли: до поїзду 2020 (відїзд о 3^{18} по полудни, має безпосереднє получене тілько до Сколього). — В неділї і у всї дни сьвяточні після обряду римско- і греко-католицкого: у Львові: до поїзду 1711 (відїзд о 6^{20} рано), до поїзду 1717 (відїзд о 9^{10} рано); в Перемишли: до поїзду 2012 (відїзд о 1^{16} в ночи). Повертати можна кождим поїздом особовим, при чім однак поворотна їзда мусить розпочати ся перед півночию третого дня важности білєту. — Крім того можна, на осібне поданє, дозволити на видаване таких білєтів поворотних і у иньші дни для прогульок, поодиноких товариств і заведень наукових, як також для иньших їзд товариских, з тою виїмкою, що в прогульцї возьме участь найменше 20 осіб, котрі одвітно вилєгітимують ся. Дотичні поданя належить вносити що найменше 8 днів перед наміреною прогулькою до ц. к. Дирекциї зелїзниць державних у Львові.

— **Конкурс** на запомогу стипендийну з фонду Тараса Шевченка на рік 1899/1900 в квотї 100 зр. а. в. річно, оголошує Видїл тов. „Просьвіта“. 1) О сю запомогу стипендийну можуть убігати ся передовсім убогі, талановиті лїтерати і артисти рускої народности, що по укінченю шкіл висших віддають ся специяльним студиям науковим. 2) Сю запомогу стипендийну буде надавати Головний Видїл Товариства „Просьвіта“ у Львові і виплачувати в двох півричних ратах по 50 зр. 3) Поданя о надане тої запомоги стипендийної належить вносити до Головного Видїлу Товариства „Просьвіта“ у Львові (ринок ч. 10 І. поверх) найдальше до 25 н. ст. червня 1899 р.

— **На дохід „Шкільної Помочи“ в Коломиї** відбуде ся ві второк дня 6-го червня заходом українсько руских товариств в Коломиї вечерок в честь Тараса Шевченка з отсею програмою: 1) Вступне слово. проф. О. К. 2) Шевченко-Кишакевич: „На вічну память Котляревському“, виконає мішаний хор „Коломийского Бояна“ в супроводї фортепяну. 3) Декламация, п-а О. К. 4) Денц: „О, слибись мя любила“, сольо сопранове відспіває п-а О. П. 5) а) Шевченко-Колесса: „Було колись“ і б) „На музицї“, хор мужеский „Коломийского Бояна“. 6) Куявяк, К. Лада ор. 131 і Каватіна Раф, соля скрипкові, вик. п. Г. 7) Колесса: „Обжинки“, картина етноґрафічна у піснях народних, мішаний хор „Колом. Бояна“. 8) Сольо фортепян., відограє п. В. Г. 9) Шевченко-Лисенко: „Зацвила у лузї червона калина“, дует на сопран і тенор, відспівають п-а О. П. і З. К. 10) Вахнянин: Походний з опери „Купало“, муж. хор „Колом. Бояна“ в супроводї фортепяна. Вечерок відбуде ся в салї коломийскої каси ощадности, почне ся точно о 8-ій годинї вечером, а по вечерку комерс в сумежній з салею реставрациї Гіршгорна. Цїни місць: крісло в перших рядах 1 зр., в других 80 кр., в третих 60 кр., партер 40 кр. (для учеників 15 кр.), ґалерия 30 кр. (Для селян — членів читалень „Просьвіти“ вислано білєти безплатні).

— **Гради** упали дня 26 с. м. в Любши під Рогатином, Дунаєві коло Перемишлян, Русятичах коло Бібрки, Ганківцях коло Снятина, Вербові коло Бережан, а 28 с. м. в Познанцї і Маґдалївцї під Скалатом, Ганківцях і Залучи над Черемошем в снятиньскім повітї, в Ходачкові, Городици і Носівцях під Тернополем, в Заздрости під Теребовлею і в Торговици пов. городеньского.

— **Вість о самоубийстві шпигуна в Перемишли** — яку принесли львівскі часописи — була неправдива. В перемискім арештї полїцийнім повісив ся справдї якийсь К., бувший питомець з Станиславова, однако він не був цїлком підозріний о шпигуньство. К. приїхав минувшого тиждня до Перемишля і звернув на себе увагу полїциї гулящим житєм по нічних каварнях, де пив без памяти. Зажадали від него в одній каварни паперів лєґітимацийних, але він їх не мав. Відставлено его до полїцийного арешту і тут К. на другий день рано повісив ся на вікнї. З листів найдених коло него виходить, що до тої розпуки довела его нещастна любов.

— **Великі снїги** упали в горах в Станиславівщинї в сторонах Ворохти і значно постуденїло. В північно-західній части Австро-Угорщини паде дощ, але вітер зміняє ся на північно-західний і вже зачинає ся випогоджувати.

— **Нового средства усмирюваня болю** уживають тепер в Америцї в новойорских шпиталях. Називає ся оно eucaina а подібне до кокаїни; при его помочи можна виконати і найтяжшу операцию без болю і без даваня пацієнтови на спане. При помочи сего средства оперовано жолудок одному хорому майже годину. Хорий сидів цїлий час спокійно, був цїлком сьвідомий, а не чув ві троxи болю. — Операция повела ся дуже щасливо.

— **Кровава месть дїтвака.** Бляхарский термінатор Осип Краєвский ішов 28 с. м. вечером улицею Коперніка у Львові. Нараз обскочило его кількох термінаторів, а один з них Михайло Родак ударив его ножем в голову. Ніж перетяв єму повіку, але на щастє не зранив ока. Причиною нападу була месть за то, що Краєвский станув в обороні хлопця, котрого Родак хотів побити в промисловій школї.

— **В японьскій ґімназиї в Токіо** відбув ся оріґінальний попис на взір засїдань японьского парляменту. Директор був президентом міністрів, три учителї були міністрами війни, просьвіти і маринарки, а три старші ученики були тайними радниками. Усї сповнили свою ролю з найбільшою повагою. Найстарший учитель сїв на фотелю предсїдателя, заступником предсїдателя був професор історії, инші обняли уряди секретарів, квесторів і т. д. Депутованими були ученики. Засїдане відбуло ся у великій шкільній сали. Зараз по відкритю нарад один з послів, ґімназист Като виступив на трибуну і в тригодинній бесїдї предложив проект закона — о знесеню іспитів. — Місцеві дневники і кореспондент француского Temps хвалять красноріччивість бесїдника. Сім годин засїданя минуло незамітно.

— **Добре допильнував.** В однім німецкім селї робили нову дорогу. Ґеометра визначив ей точно кілками і скінчив роботу в суботу вечір. Йде до війта і просить его, аби наглядав, щоб хто не позакрадав кілків. Коли вернув в понедїлок, не застав анї одного кілочка. Біжить до війта, і на питане, що стало ся, почув спокійну відповідь війта: „Я побоював ся. аби їх хто не украв і тому сховав їх у себе!“

тав за вами; хотів вас бачити і дізнати ся, що ви гадаєте, який ваш намір.

— Таж ви то знаєте — відповіла. Я так богато вчера рано сказала, що ви не могли не зрозуміти того.

— Мимо того я все ще не певний.

— Не говорім вже о тім. Я сказала досить, сказала надто богато, а тепер завдаю вам жалю. Люблю вас, я не говорила неправди і тепер не говорю; але є тільки річий, що нас дїлять. Я вас дуже люблю, радо з вами говорю, раднїйше як з ким иншим, але.... Ах, я не можу тут довше стояти. можуть нас побачити з гори. Іване, єсть тільки причин, яких ви не знаєте, тому не просїть мене більше, аби я сказала, що гадаю. Я день і ніч над тим гадала; іменно над тим, що я вам сказала. Але то буде неможливо.

— Що буде неможливо?

— Всьо, всьо. Слухайте, Іване, погадайте собі, що я горда за нас обох.

— Добре! Нехай буде так. Але в такім случаю ви хиба сьміяли ся з мене вчера. Лучило ся, що ви мене стрітили на улици і були в веселім настрою, і....

Она обернула ся і хотїла відійти.

— Чи я зробив що злого? — спитав. Єго лице було блїде і засумоване. — Я питаю, через що стратив я вашу....? Чи за той день і одну ніч допустив ся я якого злочину?

— Нї, не то. Я лиш над тим думала; а ви не робили того? Цїлий час було неможливо, знаєте? Я люблю вас, цїню вас дуже....

— І поважаю.

Она дивить ся на него, єго усьмішка обиджує еї і она говорить в роз'яреню:

— Мій Боже, чи ви не розумієте того самі, що тато відмовили би вам? Чого примушуєте мене, аби я то сказала? Ви самі знаєте о тім. Що би з того було? Чи кажу правду?

Він мовчить, відтак каже:

— Так.

— А крім того — говорить она дальше — тут ще тілько иньших причин.... Нї, ви не ходїть за мною до театру. Менї було аж страшно перед вами. Того нїколи більше не робіть.

— Нї — каже він.

Она вхопила его руку.

— Не можете на якийсь час приїхати до дому? Я дуже тїшилась би. Яка тепла ваша рука; менї зимно. Нї, тепер мушу іти. Добра ніч!

— Добра ніч! — відповідає він.

* * *

Зимно і сїро тягне ся дорога містом; виглядає як пояс з піску, вічна дорога до ходу. Іван наткнув ся на якогось хлопця, що продавав старі, вівялі рожі; прикликав его, взяв рожу, дав хлопцеви золоту пятикоронївку і пішов дальше. Вскорі потім побачив громадку дїтий, що бавили ся коло дверий дому. Десятилїтний хлопець сидить тихо побіч і приглядає ся. Він має старі, сиві очи, що слїдять за забавою, запалі лиця і чотирокутні щоки, а на голові носить полотняну шапку. То була підшивка з шапки. Та дитина мала перуку, недуга опоганила ту голову на все. Єго душа була може також цїлком зівяла.

То всьо він замітив, хоч не мав о тім ясного поняття, не знав в котрій сторонї міста находив ся, анї куди ішов. Почав падати дощ; він того не замітив і не отворив парасоля, хоч носив его цїлий день з собою.

Коли вкінци прийшов на якусь площу, де стояли лавки, підійшов до них і сїв. Дощ падав чим раз більший; на значки що робити отворив парасоль і сидів. Вскорі найшла на него непоборима утома, его мозок був немов замрачений, він замкнув очи і почав дрімати.

По хвили обудив ся від того, що кількох перехожих голосно говорило. Встав з лавки і пішов дальше. В его голові зробило ся яснїйше, він нагадав собі на то всьо що було, навіть на хлопця, котрому дав за рожу пять корон. Уявляв собі утїху малого, коли найшов ту чудесну монету межи всіми своїми мідяками і побачив, що то не десяток але правдивих пять корон в золотї. Нехай іде з Богом!

А других дїтий може дощ вигнав і они бавили ся в сїнях дальше, скакали, або грали в піжмурки. А десятилїтний старець сидів там і приглядав ся. Хто знає, може він там сидів і тїшив ся чим, може мав у себе дома яку ляльку, або яку иншу забавку. Може він ще не всьо втратив в своїм житю і в его зівялій души ворушить ся ще надія.

Нараз виринає перед ним хороша струнка дама. Він задрожав і задержав ся. Нї, він еї не знав. Она вийшла з бічної улички і пішла наперед, не мала нїякого парасоля, хоч дощ

Телеграми.

Відень 31 мая. Є. Вел. Цїсар принимав вчера президента угорских міністрів Селя на півтора годинний авдиенциї. Пополудни були на авдиенциї міністри Ґолуховский і Каляй. Нинї виїзджають угорскі міністри до Будапешту.

Париж 31 мая. Бальо-Бопре закінчив своє справозданє тим, що повинна відбути ся ревізия процесу Драйфуса перед новим судом воєнним, котрий видасть вирок з цїлою сьвідомостию справи.

Берлин 31 мая. Вчера відбула ся тут велика парада войскова, в котрій взяли участь цїсар, цїсарева і Архікн. Франц Фердинанд.

Гаґа 31 мая. Субкомітет третої комісиї радив вчера над внесенями Росиї в справі установленя мирових судів. Принято шість параґрафів. Поправки ставили репрезентанти Італії і Сполучених Держав.

Переписка зі всїми і для всїх.

Львів „Коперника": Витнїть отсю відповідь і пішліть єму, нехай собі прочитає і встидає ся, що з него такий ледащо. Коли може не мав здібности або охоти до книжкової науки, то повинен був конче учити ся або якогось ремесла, або купецтва, або остаточно лишити ся при господарці, коли єсть на чім господарити. А так, що буде з него? Змарнував тілько лїт. В практичнім житю, хлопець в 14-тім році житя повинен вже зачинати працювати сам на себе, а він змарнував 4 роки, котрі вже не вернуть ся! Тепер навіть і трудно вже щось розпочинати, бо ось-ось войско стане на перешкодї. Колись пожалує свого нерозуму. Міг був навіть з малепькою наукою виробити ся на самостійного независимого чоловіка. А так що? Буде хиба вічним слугою. Не знаємо, з якого він стану і серед яких условий жиє, длятого радимо наздогад: Коли він господарский син, а єсть дома на чім господариги, то було би добре, як би вступив до школи рільничої в Бережницї коло Стрия; в тім лиш біда, що речинець до подаваня ся вже з вчерашним днем минув, отже могло би то стати ся аж нарік. Але вступаючи до тої школи нехай памятає, що зачинає учити ся для себе, а не для учителїв тої школи. То було би по нашій думцї ще найкрасше, як би він скінчив ту школу і міг взяти ся дома до розумної господарки. Але коли хтось в роботї коло рілї видить найбільше нещасте — як то на жаль у нас дуже часто буває — то нехай подасть ся на „пана", нехай бере на себе ліберию слуги — чи сякого, чи такого, то на одно вийде, слуга слугою. Міг би учити ся на писаря, але знов за пізно, бо подало ся вже аж 400 кандидатів; буде мусїв чекати догіднїйшої пори. Міг би вступити на практику до торговлї і учити ся на помічника купецкого; але знов в практицї перешкодить войско коли здібний до него. Впрочім на витревалого не дуже би то завадило, бо міг би виступивши з войска, практику докінчити. Біда в тім, що до всего час спізнений. Коли він здібний до войска і єго би відобрали, то скоро би звідтам виніс добру кондуіту і яку шаржу, то міг би опісля вступити або до сторожи фінансової, або до жандармериї, або знайти яку службу при зелїзници. Добре би було, як би він за той час, заким єго возьмуть до войска, приучив ся трохи німецкої мови, стилїстики і рахунків. Через вакациї Ви би могли приучити єго рахунковости, при чім і Ви самі би скористали, бо она придалаби ся Вам колись в господарстві і житю публичнім; він міг би тогди легко дістати ся до канцеляриї рахункової, а відтак, вислуживши у войску, зробити іспит з рахунковости державної і дістати ся до якого уряду помічничого або на канцеліста. От і все що можемо порадити. — **И. Я. в К.**: Передовсїм вибачте за то, що Вам насамперед скажемо: Коли то Ваша дитина, то чому Ви сейчас не постарали ся о поміч лїкарску, але пишете до нас о раду? Заким наша відповідь дійде до Вас, могло би дитинї значно погіршити ся. В таких случаях чоловік тягне ся з послїдного, щоби ратувати дитину. Правда, конвульсиї (корчі) у дитини не конче мусять бути небезпечні, але годї знати, що єсть, а треба давати дитинї конче розумну поміч! Корчі у дїтий (з латиньска: конвульсиї) бувають по найбільшій части наслїдком якихсь горячкових лекших або тяжших хороб, а то для того що задля делїкатного мягкого мозку і нервів чутя подразненє тих нервів переносить ся на нерви руху і то викликує корченє тїла. Корчі приходять або зовсім нагло, підчас коли дитина здаєсь бути зовсім здорова, або дитина марудить, спить неспокійно, кидає ся і т. д. Коли дістанє корчів, завертає очима, тратить притомність, бє ногами і руками, на лици посинїє, пальцї їй корчить а з рота точить піну. Такий напад корчів тревае лиш маленьку хвильку або кілька минут, але звичайно довше. Такі корчі приходять періодично через кілька днів а навіть кілька недїль. Щоби дати якусь поміч, треба знати причину тих корчів і її старати ся усунути, а то може зробити лиш лїкар. Заким же прийде поміч лїкарска, треба на дитинї підчас корчів попустити всю одежину, особливо під шийкою, положити її так, щоби она не упала анї кидаючи ся не потовкла ся, і щоби головка лежала трохи висше, на голову робити студені оклади, а в рот зараз в першім початку нападу вложити або кусень подовгастого дерева, або валочок з твердо скрученого полотна, щоби дитина не могла сильно уста стулити і лекше віддихала. Відтак треба зараз запарити румянку або зїля одоляну лїкарского (Valeriana off.) і скоро дитина знов прийде до себе, дати їй трошки напити ся і покласти спати. — **Жорж 44**: Скоро Вам розходить ся о рахунковість взагалї, то найлїпшим, просто — знаменитим підручником для самоуки єсть: Schär-Langenscheidt, Kaufmännische Unterrichtsstunden в двох томах, перший том сама рахунковість, другий стилїстика купецка, наука рахунків купецких і банкирских та основи господарки суспільної (національної економії). Кождий том дїлить ся на зошити: кождий зошит, одна лекция, коштує 1 марку (60 кр.) а перший том має 16 зошитів; другий 22. Антикварично дістанете може дешевше в антикварни A. Mejstrik Wien, Wollzeile Nr. 6. Дїло як кажемо знамените для того, хто уміє по нїмецки; можна научити ся дуже докладно і легко, майже самим читанем, без помочи учителя і мати докладне підготовленє до всякої рахунковости специяльної, як н. пр. державної або господарскої. Підручник до державної рахунковости дістанете у Львові в антикварни Келера ул. Баторого ч. 28; суть то літоґрафовані скрипти Черного, цїна 3 зр. Оба ті підручники взаїмно доповнять себе. Підручник до рахунковости господарскої єсть; Leichtfassliche Buchführung für Landwirthe v. Direktor a. D. K. Verlag F. Felge цїна 90 кр. Можете виписати через книгарню Wilhelm Frick Wien I. Graben 27. — Schär єсть підставою до всего, бо купецку рахунковість треба знати і при державній (її навіть питають) і при господарскій. — **Ль. Б. в І. п.**: Ваш опис недуги недокладний, іменно то, що Ви додали на корреспонд. карті в горі в скобках єсть для нас підозрine і ми би радили не слухати нїкого, лиш удати ся до лїкаря. Впрочім як би то впрівало дїйстно від поту (Треба би знати, чи то у Вас завсїгди так буває, чи лиш може тепер? А може ви зрідка їздите верхом?) то дайте собі зробити порошок до засипуваня: Zinci oxidati 1 gr., Amyli 15 gr.; купіть двопроцентової карболевої води і вати очищеної; умочивши вату в ту воду промивайте а відтак умочивши суху вату в згаданий порошок, засипте ним. Але уважайте добре, яка причина і як би якась инша як піт, то зарадьте ся конче лїкаря.

(Просимо присилати питаня лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати анї марок, анї карт кореспонденцийних до відповіди.

ляв як з цебра. Він дігнав її, поглянув на неї і минув. Яка она була хороша і молода! Она була мокра, могла перестудити ся, а він не сьмів наближити ся до неї. Замкнув свій парасоль, аби не лиш она сама мокла. Коли прийшов до дому, була вже північ.

На єго столї лежав лист, то була карта запросин. Сеєри тїшили би дуже, колиб він завтра вечер прийшов до них. Стрітить у них знакомих, між иншими — апу чи вгадає? — буде Вікторня. Сердечне поздоровленє!

Він заспав на кріслї. За кілька годин пробудив ся; було єму зимно. Напів сплячий, трясучи ся від студени, утомлений всїми противностями дня, сїв коло стола і хотїв відповісти на запросини, що не прийде.

Написав відповідь і хотїв занести її до скринки почтової на долинї. Нараз приходить єму на гадку, що й Вікторня там запрошена. Ба, она перед ним не згадувала нїчого о тім, бояла ся, аби він не прийшов, она хотїла бути вільною від него між чужими людьми.

Він роздирає лист, пише другий, дякує за запросини і заявляє, що — прийде. Якесь внутрішне розярене потрясає ним, єго рука дрожить і єго переймає дивно веселе огірченє. Чому би він не мав іти? Чого має ховати ся? Всьо скінчене!

Він довго не може схаменути ся. Одним рухом зриває кілька карток з свого стїнного календаря і лишає на нїм дату о тиждень наперед. Уявляє собі, що чогось тїшить ся, чимсь одушевляє ся; хоче ужити тої години, закурити люльку, сїсти на крісло і бавити ся. Люлька в цїлковитім непорядку; дармо шукає ножа, протички і вкінци відломлює від годинника в кутї вказівку, аби нею вичистити люльку. Вид того знищеня подобаєсь єму, єму хоче ся сьміяти і він розглядає ся по комнатї, що ще міг би ушкодити.

Час минає. Цїлковито одїтий, в своїм мокрім одіню кидає ся на ліжко і засипляє.

Коли пробудив ся, було вже пізно коло полудня. Дощ все ще падав, на улици було мокро. В єго голові шуміло, останки снів, які мав, перемішали ся з пригодами вчерашного дня; не чує нїякої горячки, противно єго окружає приємний холод, немов би цїлу ніч перебув в душнім лїсї, а тепер находив ся над водою.

Хтось пукає. То листонос приносить єму лист. Отвирає єго, читає і єму приходить тяжко порозуміти. Лист був від Вікториї, на картцї, на пів аркуша паперу: она забула єму сказати, що іде нинї вечером до Сеєрів. Хоче там з ним стрітити ся і дати єму близші поясненя; хоче єго просити, аби її забув і зносив свій біль як пристало мужчинї. Перепрашала за лихий папір і пересилала сердечні поздоровленя.

Він вийшов до міста, пообідав, вернув до дому і вкінци відписав Сеєрам, що не може прийти, але радо відвідає їх завтра вечером. Той лист післав післанцем до Сеєрів.

(Дальше буде).

Надіслане.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнï В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).